

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ITÁLIE 2005 - NEAPOL

Centobuchi - Itálie

Den první, sobota 2.7.2005 Teplice, CZ

Stav tachometru: 25 216 km

Ujeto: 657 km

Teplota: 17°C

Sešel se rok s rokem a už se těším na letošní cestu do Itálie. Řekl jsem si, že se vydám na Sicílii a cestou zpět se zastavíme u přátel. Je celkem příjemné ráno, sem tam nějaký ten mrak jak se sluší a patří na české léto. Cestou provoz houstne, protože začaly prázdniny a většina lidí míří za sluncem. Počasí nedalo však na sebe dlouho čekat a první kapky deště už mě doprovází na cestě. Jedu klasicky na Most, Chomutov a K.Vary. V Tesco ve Varech kupuji pečivo, vodu a nějakou to jídlo na cestu. Po rychlém nákupu pokračuji na hranice na Svatý Kříž. Provoz se zhuští jak jen to jde a všichni se plouží krokem v kolonách. Na hranicích jsem okolo 12h, najíždím na silnici č.209 na Mitterteich. Za ním na dálnici č. 93 směr Hof, Weiden a Regensburg. Provoz už je plynulý, cesta ubíhá jako na dálnici. U Regensburgu je už slunečno, 26°C, tomu se mi skoro nechce ani věřit, pokaždé mi v těchto místech leje jako z konve. Dávám si na odpočívadle za Regensburgem malý oddech. Pokračuji dál na Ingolstadt a Mnichov. Od parkoviště se stále předjíždíme a honíme s červeným oplem z Chomutova a děláme si legraci kdo koho právě honí a čí auto je hezčí. Shodujeme se, že červená auta jsou nejhezčí a především ty naše. 30km před Mnichovem je provoz stále hustší, jedu stále pomaleji, až místy stojím a to dost dlouho. Celkem jsem v zácpě ztratil 2,5h. U obchvatu na Mnichov mi Chomutovští zmizeli. Cestou vidím spousty Čechů, ale také motorek, dokonce i z Ruska. Mnichov projíždím plynule a za 20 minut jsem za městem. Začíná se zatahovat. Mířím na GAPA. Několik km před Gapou se zatáhlo neuvěřitelně rychle a ihned se spustil liják. Ochladilo se na 19 °C. Prší jen chvíli, ale pořádně. Lijákem se nebe vyčistilo a slunce svítí na čisté, modré obloze. Jen těch 10km jsem jel téměř krokem. Začínají se tvořit kolony, až jsem na 1,5h zastavil úplně. Kolem se tyčí vysoké alpské vrcholy a chladný vzduch mě nutí vzít si flaušovku. Když tady tak stojím, máme čas i na fotky. Dokumentuji, když se mi naskytne pohled na tmavé štíty hor do poloviny zakryté v mlze, jasně zelené louky a lesy co se odpařují. Škoda, že nejde zaznamenat vůně. Po 15km loudání se v koloně a ustavičného stání, se dovidám důvod. Bouračka. Auta už jsou na plaťáku a odtahovka se rozjíždí. Jede, ale hrozně pomalu a tak celý provoz stále dost brzdí. Předjet kolonu nejde. Za autoservisem, kam obě zbořená auta odvezli se provoz rychle upravil a snažím se dohnat ztracený čas. Jedu na Mittenwald a Brenner. Je polojasno, když slunce vyleze zpoza mraky, je teplo, ale když zaleze zpět za mrak je hned zima a teplota klesne i na 13°C. Je to jak na kolotoči. V 17h, jsem už v Rakousku a v Seefeldu zastavuji, abych si už konečně, po těch letech vyfotil místní hrad. Jen k němu z boku přistavěli jakousi supermoderní jak jinak než skleněnou budovu. No, dali mu co proto. Ale ze shora ze silnice se dá vyfotit i bez téhle okrasy. Odbočuji na silnici č.177, pak po č.171, jedu mimo dálnice přes Zirl, Kematen a Axams. V Zirlu poprvé tankuji 39 l/41 euro. Mířím dál na Mutters, Birgitz a Gotzens, kde je výluka, tak jedu objížděnou skrze město a fotím krásně upravené balkony a zahrady. Objížděna mě zavedla do centra Innsbrucku, což je celkem sranda, nikdy jsem tudy nejel, nic značené a tak nevím kudy dál. Ale brzy jsem našel tu správnou silnici, která mě zajímala pro cestu dál. Pokračuji už po známé silnici č.182 na Matrei. V 19h jsme na Brenneru, je 20°C a nepříjemně fouká. Na parkingu si dávám odpočinek, a jak tak se protahuji, zahlídl jsem ústeckou SPZ. To je mi náhodička. Taky rozhýbávají svá ztuhlá těla, tak se jdu mrknout kam razí. Jedou k Lago di Garda, prý každoročně. Lezou po horách. Po chvíli se loučíme, protože jedou na jeden zátah. Tak to já teda ne, ani za nic. Najíždím na A 22, platíme 2,20 euro a směřuji na Vipiteno a Brixen. V Brixenu odbočuji na č.49, na Brunico. V Kiens, asi 20km od Brunica je hezký a mě dobře známý kemp Giser. Je 20h a to je tak akorát postavit stan a pořádně se vyspat. Kemp stojí 13,20 euro, auto, stan. Postavení stanu a něco k snědku mi zabralo tak hodinku, setmělo se a tak si jdu lehnout.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Den druhý, neděle 3.7.2005 Kiens (Brunico), kemp Gisser, I

Stav tachometru: 25 873 km

Ujeto: 530 km

Teplota: 17,8°C

V 10h platím kemp a odjíždím po č.49 na Dobbiaco. V noci byla kosa jak v Rusku, ale ráno mě vzbudilo slunce opírající se do stanu. Nebe je bez mráčku, teplota rychle stoupá. Po cestě jezdí spousta motorek. Několik oprav na silnici mě trochu zdržují a tak se opět vleču v kolonách, ale nestojím. Všude přítomná ohleduplnost je fascinující. Nikdo nenadává, netroubí, nepředjíždí. Fotím Dolomity, kyeré jsou krásně vybarvené, kontrast modré, zelené a šedé je super. Když už tak stojím v koloně před Villa Bassa asi půl hodiny a nic se neděje, začínám být trochu nespůj. Stojí tu policie, v protisměru jezdí motorky, auta, cyklisti, ale v našem nic. Potím se na sedačce auta, protože každou chvilku se kolona o dva tři metry posune. Slunce pálí, teplota šplhá k 30°C. Po hodině se kolona rozjíždí, 20km jsem jel přes hodinu. Před Dobbiaco odbočuji na silnici SS51, směr Cortina d'Ampezzo a Venezia. Provoz je hustý, ale plynulý. Snad nějak doženu ty časové ztráty, protože takhle tu Sicílii nejspíš nestihnu. Teplota je příjemná, 28°C. Projíždím Cortinou d'Ampezzo, město je plné turistů a tyroláků v hnusných krojích. Pokračuji přes Piove di Cadore, je tu dost kempů, podél silnice dobře značené. Také dost motorkářů, ještě o něco víc šílených řidičů, ale i silničních loudů. V Belluno najíždím na A27, sjíždím ve Vittorino Veneto, platím 1,80 euro v automatu a pokračuji po silnici č.13 na Mestre. Projíždím Conegliano, Treviso. Odpočívám v průmyslové zóně Mestre u supráče na parkovišti. Je prázdné, protože je zavřeno. Občas projede nějaké auto, sem tam ochranka nebo carabinieri. Dávám si sváču a asi po půl hodce pokračuji dál. Je 14h a do Venezie mi chybí necelých 5km. Projíždím Mestre, Míka a po č.309 na Chioggia a Ravennu. U Ravenny odbočuji na E45 na Perugiu. Je to pěkná silnice. Míjím Cesenu, Sarsinu, Sansapolcro až do Città di Castello. Silnice vede pěknou přírodou, kde nechybí hory, lesy, jezera a řeky. Vinice a sady jablek. Na výpadovce u města vidím ceduli kemp, jedu tím směrem kam ukazují šipky. Dojel jsem do průmyslové zóny, kde pochopitelně žádný kemp není. Není ani nikdo na ulici, koho by se dalo zeptat, jedu tedy zpět na křižovatku, byl tam totiž ještě jeden ukazatel na kemp, 3km na druhou stranu od města. Projíždím třetí vesnici a kemp nikde. Je to už 10km a začínám stoupat do kopců. Najednou jsem u brány kempu „Luna del Monte“. Zjišťuji cenu a je celkem dobrá, 20 euro za vše. Kemp je krásný. Je v horách, všude les. Bazén, teplá voda v ceně, kóje z cypřišových stromů, v každé kóji kohoutek s vodou. K dispozici lednice, elektrika, bar. Je tu nádherný klid, ticho a vůně. Výhled na celou Umbrii je nádherný. Nad kempem se na kopci „Monte Tiberina“ tyčí hrad „Castello s' Maria Tiberina“. Po postavení stanu je ještě světlo tak se jdu podívat na hrad. Je kolem 20h. K hradu vede asfaltka, ale táhne se kolem kopce dokola, tak to беру lesní stezkou přímo nahoru. Není to nijak vysoko. Hrad je velký, ale je nepřístupný, opravuje se. Uvnitř hradu jsou uličky plné občůdků, restaurace, ale i domky a byty místních lidí. Jsou tu desítky koček, to zrovna není nic pro mě. Kolem 22h se vracím do kempu, dostávám spoustu prospektů a mapu Umbrie, od majitele kempu. Moc příjemný chlapík. Pak mě čeká večere a koupelna. Plánuji cestu na zítřek, pak brzo usínám.

Den třetí, pondělí 4.7. 2005 Città di Castello, kemp Luna, I

Stav tachometru: 26 403 km

Ujeto: 553 km

Teplota: 17°C

Ze spacáku mě tahá slunce, po půl deváté odjíždím z kempu. Sjíždím z hory Tiberina prapodivnými silnicemi směrem na Città di Castello, zdá se že nikam nevedou. Na jedné z mnoha křižovatek se ptám kolem jedoucího auta jak do města, tak jede přede mnou a ukazuje mi zkratku. Pak už najíždím na E45 a pokračuji dál na jih. Projíždím Perugiu, Todi a Terni. Tady po druhé tankuji, teď plnou 48 l/ 60 euro. Chvilku odpočívám na parkovišti, kolem mě jen sviští projíždějící auta a voní oleandry. Nebe je modré, bez jediného mráčku, skoro 30°C. Nejde GPS, kapku zuřím, satelity nad Itálií mají asi dočvu. Pokračuji na Rieti, jedu po okráškách, po č.79, chci se vyhnout dálnici. Teplota stoupá, už je 33°C. V Rieti odbočuji na č. 578 na Borgorose a Avezzano, ale je tu objížďka která mě navádí na č. 4, směr Roma. Dobrá tedy, jedu okolo Tivoli, už po E45, okolo Valmontone na Frosinone a Napolí. Asi 6km za Frosinone se provoz zastavuje, protože na dálnici cosi hoří, a ne zrovna málo. Stojím v koloně, která je tak 3km. Průběžně jezdí hasiči, policie a sanitka. Já stojím pod mostem, takže jsme ve stínu. Za mnou stojí němci s mercedesem a hulí se jim z motoru, asi olej. Lidé chodí tam a zpět, všichni fotí a kamerují černý kouř a plameny. Skoro po hodině čekání se kolona rozjíždí a říkám si, fajn, po dálnici to doženu, je 15h, to dojezu do tmy do Cosenzy. Jo, ale houby, kolona sice jede, ale obrací se. Policie odsunula

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

betonové zátarasy z půlky dálnice a udělala tím průjezd do protisměru. Vracíme se všichni na poslední sjezd z dálnice do Frossinone. Jedu 6km dalších 60 minut. Za mýtem, kde platím 7,30 euro, je to samo sebou chaos nad chaos. Všechny výjezdy z města jsou ucpané kamiony a auty z dálnice. Parkuji v odstavných pružích za mýtem jako spousta jiných a čekám až se situace uklidní, dálnici opět otevřou a budu moci pokračovat dál. Vedle stojí rodinka se psem, který toho má taky plné zuby, teplota se tady na silnici šplhá k 45 °C. Začíná však foukat vítr, tak je snesitelněji. Na všech je vidět zlost i o mě se pokouší pochybnosti dojet na Sicílii. Benzín je šíleně drahý a denně ztráta 2 až 3 h v zácpách. Původně jsem dneska večer chtěl být v Mesině, pak jsem si řekl, že Cosenza by taky ještě šla, ale jsem 100km jižně od Roma a ještě v zácpě. V 17h odjízďím z Frossinone a pokračuji dál po E45, směr Neapol. V 18h, projíždím okolo místa nehody. Hořel kamion se sudy s benzínem. Všechno v okolí je ohořelé. Svodidla, tráva, stromy. Spousta hasičů a odtahovek mají co dělat. V Neapoli sjíždím z dálnice protože je naprosto jasné, že Sicílie letos nebude, platíme 6,80 euro. Jedu směr Pompeie a hledám kemp. Neapol je jediné město v Itálii (co znám), kde se platí mýto za jeho projetí. Neapol – Caserta sud – Pompei, platím 1,40 euro. Hned za sjezdem je cedule jak billboard na matonku, „kemp Zeus“. Jedu se zeptat. Chtějí 18 euro komplet za noc, zůstávám. Je 20h. Pro mě čas akorát k postavení stanu. Kemp je velký a pěkně zelený. Dost plný, ale tichý. Vybírám místočko na zelené louce a stan za dvě minutky stojí. Kam oko dohlédne, všude Holanďani. Vedle jsou mladí Francouzi co se cpou jak kdyby týden nejedli. Půlku těstovin pak vyhodili do popelnice. Večeřím a rozhoduji se, že zůstanu tady, prozkoumám Neapol, Pompei a vylezu na Vesuv.

Den čtvrtý, úterý 5.7. 2005 Pompei, kemp Zeus, I

Stav tachometru: 26 956 km

Ujeto: 0 km

Teplota: 36°C

Budím se v 7h, otvírám stan, je modro, ale vstávat se mi nechce. Válím se tedy ještě ve stanu vylézám až po 8h. To už je, ale nebe šedivé a jako začouzené. Dneska se chystáme na Pompeie, nejsou nijak daleko, kemp je přímo pod nimi. V 9:15h jsem u brány, ale je zavřeno, koná se tu nějaký meeting, otvírají v 10:30h. Tak neztrácím čas a jedu na Vesuv. Naproti bráně do Pompejí je nádraží. Říkají tomu metro, ale je to vlak, který jezdí do centra Neapole. Jdu si do kempu pro pořádné boty a vyrážím na nádraží, kde si kupuji lístky. Do Neapole stojí lístek 2,60 euro, do Ercolana, odkud je výstup na Vesuv nejsnadnější a nejkratší 1,30 euro. Za 15 minut jsem v Ercolano. Zastávka je Ercolano – Scave. Před branou jsou taxikáři a busové společnosti a lákají nás na Vesuv. Taxi chce 10 euro, údajně je to 12 km, mini busy chtějí 7,60 euro a busy od cestovek 10 euro. Jedou tam 20 minut, pak zastaví na parkovišti 1000 m od kráteru. Tam si vyšlápnete, dostanete hoďku na koukačku a pak zase zpět. Jdu se ještě pozeptat do turistických informací, jsou hned za první křižovatkou, ale říkají to samé. Ptám se na cestu pěšky. Dávají mi skromnou mapičku Ercolana, kde mi pán propiskou vyznačil cestu, kudy mám jít. Je to 12 km, prý tak na 4 hodinky chůze. Je 10:30 h, tak vyrážím. Nejprve jdu městem, po dlážděných silnicích, úzkými uličkami, provoz je šílený, všichni houkají, hulákají z okének, auto omlácený. Kupuji si na cestu dvě lahve vody za 0,55 euro (slušná cena) a pokračuji ve výslapu. Stoupání je pořádné, všude jižanský binec a křik. Před mnou si to vykračuje starší paní a když ji mímám, tak si kapku povídáme. Ptá se nás, kam jdu a já na to, že nahoru na Vesuv, spráskla ruce, popřála mi klidnou cestu, hezký zážitek a ať jdu pomalu, aby mi stačili síly. Vylezl jsem kus kopce na rovinu kde je křižovatka, ale ne příliš dobře značená, zeptám se v malém krámku na cestu. Mladík z krámku vylezl a ukazuje mi tu správnou silnici a opět říká 12 km. Pokračuji ve výstupu. Když se otáčím zpět a vidím to převýšení, jak daleko už je mořský břeh, říkám si to už jsem ušel slušný kopeček. Cesta je asfaltka, zatím nijak strmé kopce nejsou. Dost se to obchází, serpentina za serpentinou. Je tu silný provoz, autobusy, taxíky, motorky, všichni před zatáčkami troubí. Pěšky jdu jen já. Silnici lemují desítky hospůdek, restaurací a pizzerií. Jezdí i dost Čechů. Nespočet Němců a Holanďanů. Nikdo nezastaví, aby se zeptal jestli nechci svést, to se nosí v jiných končinách než je Evropa. Pomalu stoupám k vrcholu. Krajina v okolí se mění. Nejdříve lesy a skromná políčka nebo vinice, ve vyšších polohách je to čím dál častěji kamení a skály. Stále obcházím kopec dokola v serpentinách, je to nekonečné. Když už zmizeli veškeré stromy, jen sem tam nějaký ten keř, jsou vidět všude podél silnice jak po úpatí hory stékala láva. Asi 1km pod vrcholem je opravdu parkoviště, plné autobusů a aut. Nechybí ani restaurace. Je tu i pokladna a musíte si pěkně zaplatit ten pohled na sopku. Za osobu chtějí 6,50 euro a za parkoviště 2,50 euro. Cestou potkávám Pražáky, kecáme kam mají namířeno, tak mi cesta rychle uběhla. Fotíme a koukáme do tmavé černé díry 500 m hluboké. Když jdeme nazpět ptají se jestli chci hodit dolů. Souhlasím. Nakonec mě odvezli až na sjezd z dálnice do Pompeii, a pokračují dál, do Salerno. Jsou moc příjemní, měníme telefony, možná když jim zbude čas, zastaví se za mnou v Benedettu. Jdu chvílku podél dálnice, vidím zastávku metra tak přecházíme nadchodem dálnici, ale cesta nikam nevede.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Silnice se stále točí mezi domky a vede zpět k dálnici. K zastávce se nemůžu nijak dostat. Tak jdu zpátky a беру to přes nějaký mostík, no a jsem u kempu, kdo by to byl řek. Mám toho dnes docela dost, ale potřebuji vodu. Ptám se cestou jednoho hlídače, co sedí na židli u vjezdu do hotelu a tváří se důležitě, jestli tu není někde poblíž obchod. Posílá mě dál asi 400m. A fakt, po 400m byl market. Čekal jsem 1km, znám italský odhad na vzdálenosti. Nakoupil jsem si nějaké jídlo, chleba, vodu a spoustu jiných věcí. A zase mám na tři dny jídla až až. Jdu zpět do kempu a za chvíli už ležím na karimatce před stanem a vaříme špagety. Ujídám meloun a plánuji zítřek, to půjdu na ty Pompeje, Pražáci je chválili. Po večeri následuje sprcha a pelech. Taky jsem zjistil, že mám vedle stanu sousedy. Mladé Peruánce. Kluk s holkou, příjemní. Tak chvíli drbeme, půjčuji jim kladivo, aby si mohli pořádně zatlouct kolíky od stanu. Přestěhovali se ke mě na sluníčko, prý tam kde byli minulou noc, pod stromem, jim byla v noci zima. No jo, jsou z teplých krajín.

Den pátý, středa 6.7. 2005 Pompei, kemp Zeus, I

Stav tachometru: 26 956 km

Ujeto: 0 km

Teplota: 32°C

Vstávám v 7:15h, snídám, chvíli okouním a v 9:30h jsem u brány starověkých Pompejí. Vstupné je 10 euro, lidí už je tu celkem dost. A prodavačů také. Otravové s pohledy, knížkami, odpornými suvenýry. Prodávají půl litru vody za euro a podobně. V kanceláři si беру mapu a stručného průvodce a jdeme. Vstupuji se přes most kamennou branou. Procházím něčím jako ulice, každou chvíli je nějaký vchod do domu nebo odbočka do další uličky. Je dlouhá zhruba 30 metrů. Přicházím na náměstí, kde se tyčí po obou stranách sloupy. Na obzoru je vidět Vesuv. Podle mapy se vydávám dlážděnou cestou, prolézám domky. Některé jsou přístupné, jiné ne. Často vás knižní průvodce nabádá, jít k tomu a tomu místu, do toho a toho domu a ono je buď zamřížované nebo rovnou zatlučené prkny. Většinu míst hlídají strážníci. Některé domky jsou dvoupatrové, jiné i podsklepené. Většina domků má zachovalé místnosti jako je koupelna nebo kuchyně, kde je pec. Došel jsem i k nějakému většímu domu, má i zahradu a něco jako malé nádvoří. Podlaha je zdobená mozaikou a sem se samo sebou nesmí. Vše si fotím přes mřížku. Některé domy jsou označené cedulkou, komu dům patřil, ale není v nich nic. Zajímavé jsou ovšem stěny. Některé jsou pokryté malbou, tedy spíše freskami, dosti oprýskané, ale můžete až k nim a vyfotit jak jen chcete. Na některých stěnách jsou zbytky mozaiky. Většina z nich, ale jsou jen zdívo. Malé úzké cihličky, pravidelně naskládané přes sebe, někde je pouze hlína, jinde i kameny, působí velice pěkně. Některé domy jsou maličké, jiné obrovské i s nádvořím. Mezi všemi domy jsou z naleštěných kamenů dlážděné něco jako silnice s vysokými obrubníky, působí to jako koryto a každých 10 až 20 metrů, jsou tři velké balvany napříč. Všechny domy lemuje půl metrový chodníček. Nejdříve jsem netušili proč a nač to tu bylo, ale pak jsem na to přišel. Když se tak brouzdám ulicemi starých Pompejí, došel jsem k místu podle mapy kde mají být nějaké zahrady a paláce. Procházím kamenným domem a jsem v ráji. Jezírka, fontánky, zelený trávník, kvetoucí oleandry, vysoké cypřiše, to vše mezi sochami lvů, byků a beranů. Většinou je tenhle zelený prostor ohraničen sloupořadím. Nějaká síň jako chrám, stěny pokryté freskami. Takových míst je tu celá řada. V jednom z těchto paláců se zahradou jsou i obrazy a sochy. Přicházím k divadlu, které sousedí se zahradami a stadionem. Stadion je velký a zachovalý. Divadlo ujde, není příliš velké, ale z masivního kamene, působí velkým dojmem. Japonci tu blbnou a stále tleskají. Ve stínu sloupů se chladí vyhublí psi. Došel jsem k pavilonu, novému pavilonu, kde jsou uschovány nalezené předměty. Vše je za sklem a mřížemi, ale je to poměrně dobře vidět. Vázy, nádoby na potraviny a vodu, úlomky, ale také mumie lidí, spálených žhavým popelem. V popředí všeho je sedící a ležící tělo, zkrivené žářem. Tady je nejvíce lidí. Jdu dál, procházím uličkou kde jsou v každém domě zachovalá kamna. Podle mapy docházím na okraj starého města, kde je pěkný výhled do kraje. Celé Pompeje jsou na mírném kopci. Staré město střežili na každém konci věže. Stojí teď už jen dvě a jsou celkem zachovalé. Jsou kulaté, postavené z malých cihliček. Ovšem nesmí se dovnitř. Několik metrů pod strážními věžemi je reservoár. Je to velká budova, uprostřed hluboká studna s primitivním stavidlem. Ve střeše má díru, když pršelo, dešťová voda stékala do ohromné studny. Voda se regulovaně pouštěla do ulic, právě těmi dlážděnými cestami s balvany uprostřed. A už mě to trklo. Ty hluboké cesty nejsou silnice, ale kanály na vodu a balvany jsou přechody. Měli vodu u každého domu. Chytří. Nechce se mi podle mapy vracet stejnou cestou a ještě to tolik obcházet a tak vymyslím kudy se vydat. Vidím jak přede mnou jdou lidé prašnou cestou kolem vykopávek na jedné straně a na druhé políčka dnešních obyvatel. Tak jo, jdu za nimi. Kousek vpředu je vidět vyhlídkový balon, ale moc zájemců tu není. Jdu okolo, lépe řečeno zahradou nějakých starousedlíků, štěká na mě pes, ale nikomu to nevadí. Už jsem došel rodinku přede mnou a zdá se, že má cesta tu končí a budu se muset ten flák cesty vrátit a skutečně obejít podle mapy celé Pompeje, zpět k bráně. Za zahradou starousedlíků jsou schody rovnou na hlavní ulici ve starém

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

městě, ale vchod je zamřížovaný a zavřený na zámek. To je pech. Ale strážník nás viděl a odemkl nám, zřejmě nejsme jediní, kdo se zatoulá opačným směrem. Pomalu se vracím, prošel jsme starověké Pompeje celé, kam jsem mohli, tam jsem vlezl. Vracím se krásnou zahradou, podél cesty je alej kvetoucích oleandrů. Než jsem došel k zahradě, šel jsem ulicí hrobek. Celkem poutavé místo. Krásné stavby, některé skromné, jiné bohatě zdobené. Turistů je tu dost, na určitých místech skoro příliš, ale dá se fotit i bez nich. Taky jsem tady potkal českou rodinku, která měla obrovskou knížku o Pompejích. Maminka, nejspíš učitelka, cestou předčítala dvěma dcerám a manželovi historii města. Vždy přečetla část z moudré knihy, zvedla hlavu, natáhla ruku určitým směrem a řekla, toto byl dům básníka, bla bla. Strašný jak na „Samotě u lesa“. Chvilí jsem šel za nimi a měl jsem vybráno na celý den. Poslouchat to celý život, umřu dřív. Rozhodně kdo pojedete kolem, zajděte sem. Rozhodně je to na celý den a ne sem přilítnout, za dvě hodinky to obletět a ještě ten den chtít zvládnout Vesuv. I takové jsem tu potkal. Jistě, že se to dá zvládnout, ale myslím, že pak z toho nic nemáte. K východu jsem se doplahočil v 16h. Začali mě bolet nohy, po včerejším výšlapu na Vesuv a dnešním procházení v Pompejích mají nárok. Zbytek dne se válím na karimatce před stanem a plánuji zítřejší den. Kolem 18h, přijel autobus plný Francouzské omladiny, to bude zase noc. Chodí kolem mého stanu na místo, které si vybrali k nocování. Asi půl hodiny nosí zásoby. Slunečníky, lavičky, proviant, míče, každý ještě kufr. Celkem zábavná podívaná. Večer se jdu ještě zeptat do recepce jak je to tady s placením, jestli je nějaký check out, chci zítra odpoledne odjet. Check out není, žádný problém, zaplatím až pojedu. Tady to mají dobře na háku.

Den šestý, čtvrtek 7.7. 2005 Pompei, kemp Zeus, I

Stav tachometru: 26 956 km

Ujeto: 122 km

Teplota: 34 °C

Trošku jsem si přispal a vstávám v 8h. V 9h už jsem na nádraží a čekám až přijede vlak. Dnes chcijet do centra Neapole. Jedu až na konečnou. Nádraží je pěkné a velké. Za to před nádražím. Hromady odpadků, obrovské popelnice nacpané k prasknutí a hned vedle nich ve stejné výšce další hromada. Nepřehledná masa aut, motorek a busů se cpou ulicí a troubí a troubí. Itálie. Tak jak se jezdilo před 10 lety v Itálii všude, v Neapoli se jezdí dodnes. Snad jen červená na semaforu na hlavních silnicích je donutí zpomalit nebo i zastavit. Jdu po hlavní ulici, podél moře, směrem k přístavu. Přístav je také trochu chaotický, ale dá se zorientovat. Chci vědět kolik by stála jízdenka odsud do Tunisu. Jdu se zeptat k jednomu z okének, ale posílají mě do centrály v přístavu, že odtud to nejezdí. Jezdí na Capri, na Sardinii, na Sicílii, a kam si jen vzpomenete, ale Tunis ne. Jdu tedy do hlavní budovy, tady, ale nikdo nic neví. Ptám se zaměstnance přístavu, kde jsou kanceláře cestovek, odpověděl, že taxi stojí na silnici za přístavem. Blbec. Nakonec jsem našel informace a slečna mě poslala ven z přístavu, že tyhle informace mají pouze cestovní kanceláře, které sídlí na hlavní silnici naproti přístavu. Jdu tedy tam. Zjišťuji co potřebuji, dostal jsem telefon, e-mail, že objednat místo lze i takto. Když vylézám z cestovky, je už pekelné teploučko, teploměr na přístavní bráně ukazuje 34°C. Za hlavní silnicí od přístavu je stará pevnost, vlastně starý přístav. Od pobřeží nahoru, kolem pevnosti, docházím na kruháč, který je rozkopaný. Vlevo od kruháče je vstup do pevnosti. Vstupné chtějí 10euro, tak na to jim... Je tam výstava a člověk se může jít podívat do věže a koukat se na přístav. Pokračuji dál v cestě do centra. Jdu kolem residence Vilhema II, dnes je tu galerie výtvarného umění, současně universita a přilehlá zahrada, nádherná zahrada, slouží jako místo pro odpočinek pro studenty. Pak jdu stále se zužující uličkou do mírného kopce. Je to ulička bank a sídel firem. Přicházím ke „galerii Humberto“. Je to obrovská budova, vlastně pasáž plná obchodů a restaurací. Prosklené stropy a mosaiky na stěnách a podleze vytvářejí prazvláštní dojem. Takových galerií je v Neapoli několik. Když jí projdete, ocitnete se v centru neapolského života. Bulvár plný obchodníků, voňavých pizzerií a cukráren. Spousty firem, advokátních kanceláří a reklam. Z takových ulic vedou vždy malé uličky do kopců. Ty už jsou úzké, občas i tmavé, a mají dlouhá schodiště. Nad hlavou mi visí šňůry s prádlem, vyhrávají italské sladřáky. Do toho všeho motorčky a jejich klaksony. Jednou z takových uliček jdu stále nahoru k hradu. Jehož část jsme viděl od pobřeží. Stále lezu do kopce a bloudím v neapolských labyrintech ulic. Ptám se na cestu nějakého děduly co na mě mává z okna, kudy na hrad. Ukazuje doleva, říká doprava. Aha, on se do toho zamotal. Ukazuje mi cestu a říká, jděte pomalu, je to do kopce. Dolezl jsem tedy až nahoru, na silnici. Jsou vidět hradby, ale jak se tam dostat? Opět se ptáme kolemjdoucí slečny. Když jsem se jí zeptal kudy na hrad, slečna se zeptala: „a jaký hrad, tady žádný hrad není. To jsou jen zbytky, ruiny, tam nikdo nechodí“. Pouze ti co tam bydlí. Ve zbytcích stěn stojí normální obytné domy. Stojím a směju se, za čím že jsem se to hnal. No alespoň se můžu kochat krásným pohledem na Neapol a moře. Pomalu jdu zase dolů, procházím čínskou čtvrtí. Tržištěm s jídlem, zvířaty, ale i různými cetkami. Přicházím k obchůdku, pouličnímu, s CD a DVD. Přehrabuji se tu asi půl hodiny až jsem našel starou

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

verzi Duny. Přemýšlím jestli jí koupit nebo ne. Nakonec jsem jí tam nechal. Kousek od metra jsem svědkem nehody. Malej kluk, tak 13 let jede na koloběžce podél stojících aut u kraje silnice. Za jedním autem, kde je dost místa odbočuje na chodník, ale v tom se kolem řítí chlap na skútru. V momentě, kdy chce kluk odbočit ho mívá a zachytil mu zadní kolo a koloběžku přidržel. Ta po chvílce ulítla kluk s ním. Chlap na skútru samozřejmě taky ztratil balanc a fláknul to plnou vahou řidítkama na blatník nového Passata. Úplně na šrot. Ještě křičel na toho kluka, který za nic nemohl. Pak na něj vyběhl z obchodu majitel a už začalo být veselo. Chlap dělal chudinku, že má odřený koleno, ale nikdo s ním nesoucítil, hlavně ne majitel auta. Raději odcházím. Ve 12h, se vracím zpět do kempu. Neapol, není škaredá, ale že by to bylo tak úžasné místo jak kdekdo tvrdí, neřekl bych. V kempu rychle balím, platím 54 euro za tři noci a ve 13:30h odjíždím z Pompejí. Platím paušál 1,40 euro za projetí městem a najíždím na dálnici A1, směr Cassinu. V Cassinu sjíždím, platíme 4,50 euro. Jsme uprostřed malého, klidného městečka a hledám kemp. Stále žádnou ceduli nevidím až se ocitám na konci města. Jdu se zeptat na benzínku. Říkají mi směr, ale nevědí jestli je ten kemp otevřený. No to zjistím, pokud ho najdu. Jedu, neznámo kam. Vidím ukazatel na kemp, silnice vede ke kolejm. Nejdříve jsem odbočil do špatné ulice a zajel do slepé. Pak jsem našli tu, která vede dál, i za koleje. Podjíždím viadukt a hned jsem u brány. Nejdřív se jdu podívat, ale nikde nikdo. U vrátnice je přivázaný pes. Jdu dál do kempu a vidíme karavan. Jsou to holanďani, tak se jdu zeptat jestli to tu funguje. Chlápek mi odpovídá, že jo, že majitelka přijde večer, ať se klidně ubytují. Jdu zpět k autu a po chvílce už hledám nějaké pěkné místo. Kemp je v plné rekonstrukci. Zarostlý, všude nějaký stavební materiál. Asi za hodinu už je u tu majitelka, v autě má dva psy. Za noc chce 12 euro, auto a stan. K dispozici teplá sprcha. Ticho, klid. Nikdo tu není. Taky miliony komárů, za deset minut není místo, kde by mě nesály. Po postavení stanu, beru foto a jdu se podívat do města. Obchod je zavřený, takže chleba nebude. Vidím ceduli na turistické informace, ale žádné jsem nenašel. Jdu se tedy podívat na nejbližší z vojenských hřbitovů. Anglický. Jdu asi 2 km za město po hezké asfaltce, když za zatáčkou vidím kamenný monument s nápisem „Cemetery war Cassino“. Je ve stylu Arlingtonu, bílé pomníky, všude zelený trávník a květiny. Uprostřed je obdélníkové jezero s lekníny a červenými karásky, kolem něj obelisky se jmény. Odpočívá zde skoro 5000 spojeneckých vojáků, kteří padli při dobývání Cassina za druhé světové války. Mladí Italové však nemají úctu k ničemu. Válejí se tu po trávníku pod stromy nebo na kamenných lavicích kolem pomníků, lezou po sobě jako by byli doma v ložnici. Křičí, smějou se nahlas, je to nepříjemné. Vracím se do města, ale je brzy a tak s tak toulám. Zahlédl jsem nějaké ruiny, tak jdu k nim. Jsou ovšem zavřené a oplocené. Jde k mě nějaký pán a potvrzuje mi, že se tam nedostanu. Ukazuje, že na kopci je románské divadlo, a že je moc pěkné, ať jdu alespoň tam. Tak jdu. Šlapu si to do kopce kolem pěkných domků a najednou jsem u něj. Něco se uvnitř děje, kasa je prázdná, tím líp. Ptám se lidí co tu staví pódium, jestli se můžu podívat. Prý klidně, že je jim to jedno. Oni jen staví kulisy na večerní program. Město má nějaké kulturní oslavy a bude tu probíhat kytarový festival. Divadlo je jako jedno z mnoha. Pokračuji po asfaltce dál, jdu kolem archeologického muzea. K němu patří i prohlídka zahrady a vyhlídka na amfiteátr, který je hned pod museem. Chtějí 3 eura za osobu a to se nám dávat moc nechce. Paní má snahu tak slevila o půl eura. Říkáme jí, že přijdu zítra, že už jsem unaven a nic by jsem z toho neměl. Odcházím. Jdu pomalu dolů z kopce do městečka. Je hezký výhled na město i Apeniny. Cestou do kempu jsem našel skvělou pizzerii, spíš takový bufet, ale skvělejší. Mají tu pizzu, pečená kuřata, karbanátky, grilované maso, ryby, krevety, spoustu dobrot. Kupuji si pizzu, místní jsou z toho trochu vyvedení z míry. Nejdříve ke mě nikdo nechtěl jít, zeptat se mě co chci, ale když se rozhodli tak jsme to dali italsky nějak do kupy, začali se i usmívat a nervosita z nich spadla. Dávám si margharetu a je mi výborně. Cestou zpět jdu kolem stáčírny vína a neodolám. Kupuji si litránek bílého za 1,20 euro. Na recepci v kempu dostávám zpět doklady a platíme 12 euro. Dojídám se špagetami, ale víno je teplé. Celým kempem protéká potok s ledovou vodou, tak na prádelní šňůře chladím vínečko. Za půl hodinky je krásně vychlazené a může se ochutnávat. Komáři strašně štípou, ale nejsou vůbec cítit, až potom, když mám boláky jak esesácký přilby. Jsou nějakí zvláštní. Jsou černobíle pruhovaní, jako by měla pyžama. Nedá se to vydržet, zalézám do stanu. Usínám k půlnoci. Kemp se přes den trochu zaplnil.

Den sedmý, pátek 8.7. 2005 Cassino, kemp Terme Varioniale, I

Stav tachometru: 27078 km

Ujeto: 48 km

Teplota: 36 °C

Vstávám pozdě, skoro v 10h. Ačkoliv přes noc stále přijížděli auta, noc byla klidná. Bylo chladněji než jsem si zvykl v Neapoli, ale zvládl jsem to. V noci kolem stanu lítali „ufouni.“ Teda nějaký brouk, který nepřetržitě svítil. Snažil jsem se ho natočit na kameru, takže jsem pobíhal v noci kolem stanu s kamerou. Na to jak chladná

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

byla noc, je už příjemné teplo, už je 26 °C ve stínu. Kolem poledne jedu směr Montecassino. Chci se podívat z blízka na místo, které bylo cílem spojenců a důvodem pro tak ohromné ztráty životů. Na kopec se jede serpentínami zhruba 12 km. Výhled na městečko je krásný. Je vidět za kolejemi náš kemp, směrem k jihu hřbitov spojenců, potok atd. Když jsem dorazil k bráně, zarazilo mě skoro prázdné parkoviště. Po chvilce jsem zjistil proč. Začala polední pauza, která je do 15h. tedy více jak dvě hodiny. Tak vnitřek budu muset oželet. Uvnitř je muzeum, vstupné 8euro. Fotografie, uniformy a osobní věci vojáků tvoří umělecky historickou sbírku. V jedné části Montecassina je zřízen mužský klášter. Chvilí okouním okolo a nejsem sám. Skupinka Italů, stejně zklamání polední pauzou, klábosí zatímco já si v klidu „bez lidí“, fotím. Asi po půl hodině odjždím. Podívám se na ostatní hřbitovy vojáků. Podle informací co mám by tu měl být ještě hřbitov německých, polských, francouzských a italských vojáků. Cestou dolů se zastavuji na plácku v kopci u „monumentu míru“. Vyfotil jsem si ho, ale žádný zázrak to není, vůbec jsem nepochopil co to má představovat. Různé zbytky železa, trubky, pláty, velké železné špony, jsou uspořádány do obrovské koule, ze které všechny tyhle „zbytky“ vyčnívají. Tahle koule je připevněná na tyči. Vypadá jako pampeliška. Další zastávkou v kopci je „Rocca Janula“. Jsou to zbytky staré pevnosti, ale je také zavřená, pro rekonstrukci. K hřbitovu Poláků mě navádí cedule. Je z druhé strany Montecassina. Ze hřbitova je výhled na celý kopec i na zámek. Je tu zájezd Poláků. Nejdříve procházím velkou bránou, jdu po cestě vysypané bílým štěrkem, kterou lemují cypřiše vysoké jako dvoupatrové domy. Zhruba půl km jdu z mírného kopce a nasávám provoněný vzduch, ticho je děsivé. Na konci cesty je další brána, ozdobená po stranách pylony se sochami orlů. Na stěnách pylonů jsou pamětné desky. Prostor mezi pylony vyplňují bílé kamenné schody. Jdu po schodech nahoru a ocitám se na vydlážděném půl kruhovém „náměstí“, z něhož se do kopce v terasách lesknou bílé hroby. Je to omračující. Hřbitov je celý bílý, náhrobky jsou obsypané bílým štěrkem, na každém je květina, spousta čerstvých nebo růženců. Zůstáváme tu skoro hodinu. Vracím se zpět k autu alej cypřišů a vyrazím hledat německý hřbitov. Ten je skoro na konci města v malém háječku. Nejdříve procházím budovou kde je mramorová deska, která informuje, že zde leží 20 057 vojáků, kteří zde padli. Jejich hřbitov je zelený a mokrý. Stále tu kropí hadice do všech stran, nelze uniknout suchý. Hřbitov je kulatý, na kopci. Náhrobky jsou seřazeny po obvodu kopce až na vrchol, kde je Vysoký kříž, náhrobky vysokých důstojníků, památník a vlajky. Hřbitov je velký, ale nijak větší oproti těm ostatním. Pak jsem si všiml, že na jednom náhrobku jsou i 4 jména. Poslední náhrobek má číslo 20 057. Je to hrůza. I když to byli Němci. Mé putování po hřbitovech 2. světové pokračuje. Nejdříve jedu podle ukazatelů, ale to mě vede skoro 20km za město. Vracím se zpět, ukazatele jsou, ale po chvíli cesty směr ztratím, protože ukazatele už nikde nejsou. Pokaždé byl pouze jeden. Ptám se, ale ani místní to nevědí. Tak to mě teda přestává bavit a balíme to. Při tom bloudění po městě, jsem za městem našel supráček, tak si jdu nakoupit. Po příjezdu do kempu jsem se dokonale přejechl. Jdu se natáhnout a až mi slehne půjdu se podívat na ty lázně, recepční o nich stále mluví. Slehlo mi nečekaně rychle. Jdu na recepci zaplatit ještě jednu noc a začínám objevovat krásy kempu. Celým městem a následně kempem protéká říčka, náramně čistá, jak zrcadlo. Místy se rozšiřuje tak, že se až zdá, že je to rybník. Ve vodě roste spousta rostlin, břehy jsou obrostlé břechťanem, rákosím a kapradím. Celá říčka má spoustu ramen, které se opět stékají za kempem. Každé rameno je jinak zajímavé. Různé malé vodopádky přes spadané stromy nebo kamenité hráze. Lázně se říká proto, protože zde je minerální pramen. Do vody na různých místech vyvěrá. Dříve zde lázně fungovaly. Jsou zde lavičky, vyznačené cesty, u hluboké vody zábradlí, kašny a spousta budov. Některé jsou rozbořené, jiné napůl rozestavěné. Nedalo mi to a šel jsem se zeptat. Dovídáme se, že zde lázně fungovaly léta a chtěli je zmodernizovat. Lepší sociální zařízení, společenské místnosti, začali budovat restauraci. Jenže Italové jsou hrozní bordeláři. Vše co jim zbylo nebo překáželo naházeli do řeky a tak když přišla kontrola jak stavba pokračuje a viděla co natropili, stavbu zakázali. Po rozboru vody zjistili, že sedimenty, které se tam usadili díky cementu, cihlám a podobně způsobují nepoužitelnost vody. Až se vše odplaví budou stavební práce pokračovat. Už to trvá 3 roky. Takže jak jim to zatrhl, vše jim spadlo z ruky a nechali to ležet. Tak všude leží lopaty, míchačka, prodlužovačky, cement v pytlích, písek. Oni zkrátka nemohli všechno co tam naházeli vybrat, aby se voda dřív vyčistila, čekají asi, že minimální proud, který tu je odplaví cihly a dlažbu ze dna. Recepční si jen tak povzdychla a šla si po své práci. Vracím se zpět k vodě a fotím tu zelenou nádheru. V jednom místě jsem uviděl vydru, tak pozoruji jak chytla rybu a pochutnává si na ní. Po dvou hodinové prohlídce jdu do města na pizzu. Nějak mi u té vody vyhládlo. V pizzerii už se kuchaři smějí, co si prý dám dneska. Tak si diktuji a opět se pěkně najím. Cestou zpět si kupuji další PETku vína a procházkou kolem říčky se vracím do kempu. Zalézám do stanu, protože komáři jsou fakt hrozní. Usínám se tmou. Zítra mě čeká cesta k Vicenzovi. Zastavím se také v zahradách Tivoli.

**Den osmý, sobota 9.7. 2005 Cassino, kemp Terme Varionale, I
Stav tachometru: 27 126 km**

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Ujeto: 379 km

Teplota: 32 °C

Po raním probuzení v 8h, začínám balit a snídat. Jdu ještě zpět k řece, musím udělat pár fotek za denního světla. Večer už to nešlo. Přišel jsem k místu, které včera vůbec nevyuniklo. Bude to pěkná fotka. Jsou tu asi metr a půl vysoké lopuchy, svítí na ně ranní slunce. Fotím je zespodu. Paráda. Z kempu odjždím po 11h. Najždím na E45 směr Roma. Ve Frascati odbočuji na dálnici E35 na Tivoli. Tivoli je malé městečko na úbočí skal na konci náhorní plošiny u Říma. Je to od něj asi 40 km. Městečko je staré, z úzkými uličkami a starověkou věží uprostřed náměstí. Zahrady „Tivoli“ jsou rovněž na úpatí. Začínají ve středu města. Nejdříve platím 9 euro, protočili se mi panenky. Pak se ocitám na nádvoří budovy, říkají mu palác, v barokním stylu. Uvnitř dvoupatrového paláce, který můžete dokonale prošmejdít jsou obrazové sbírky, fresky na stěnách, sbírky dobového oblečení a zbraní. Také je tu místnost kde promítají historii budovy a zahrad na plátno. Když jsem dokončil prohlídku paláce, jdu podle šipek ven, do zahrad. Jsem nadšen. Ta cena už mě nepálí, stojí to za to. Scházím po schodišti dolů do zahrad. Zahrady tvoří spoustu fontán, kašen a kašniček, nádherné trávníky, okrasné keře a perfektní cestičky. Podél paláce jsou malé fontánky bizardních obličejů. V čele zahrad je terasa, ze které je pěkný výhled na celé zahrady. Když stojíte na terase vidíte tři bazénky za sebou, v každé vodotrysk. Z pod terasy stéká proud vody do fontány a tryská z ní vodotrysk, je v zahradě nejvyšší. Podél hranatých fontán se procházím a fotím tu krásu ze všech stran. Je tu spousta soch a malých kulatých kamenných fontán. Brouzdám se tu skoro dvě hodiny a kolem 14h odjždím. Najždím na silnici č. 5 Vicovano, odbočuji na č. 314 směrem na Poggio Moiano. Asi po hodině jízdy se blížím po silnici č.4 na Rieti. To už je mě důvěrně známá trasa a brzy projíždím Montreale, Aquasanta Terme a Ascoli Piceno. Do S.B.D.T. je to jen 15km. V 17h, jsem v kempu. Je zataženo, fouká vítr, lehce prší a je zima! Pouze 17°C, sakra, to je jak u nás! Před kempem vidím Nonnu, stálou klientku kempu a ta mě hned poznává. Mává a čeká u brány. Parkuji před kempem a jdu do recepcce. Je to stejné jako každý rok. Za noc to vychází na 23 euro cena tedy zůstala z loňska stejná, když se vracím z recepcce k autu, přijíždí Vincenzo. Vítáme se, rok jsme se neviděli tak si máme co povídat. Dává mi dárky, lampu na dálkové ovládání. Domlouváme se na večer, že zajdeme na jídlo, ale i tak jsme před branou stáli kolem půl hodiny a nonna na mě celou dobu čekala o kousek dál. Rozloučili jsme se a já zajel do kempu, našel jsem si místečko, tentokrát vedle Nonny. Stavím stan, oblékám si svetr a kecáme s ostatními z Nonniny rodinky. Mezitím se rozfoukal vítr ještě víc a nebe zžernalo. Přes stan dávám celtu, to vypadá na slejvák. Odjždím kolem 19h, do Pagliare del Tronto, tady Vincezo teď bydlí, je to asi 15km z S.B.D.T. cestou se ke mě přidává Angelo. Dáváme si skvělou pizzu, vínečko a tak. Povídáme co jsme dělali celý rok a jak se máme. Je toho dost co si vyprávět. Před půlnocí se vracím do kempu a to už pořádně leje. To ještě netuším co nás čeká. Je fakt zima.

Den devátý, neděle 10.7. 2005 S.B.D.T, kemp Sea side, I

Stav tachometru: 27 505 km

Ujeto: 155 km

Teplota: 27 °C

Vstávám po krušné noci, kolem 7h. V noci foukal dost silný vítr a lilo jak z konve. Ráno je kolem 20°C, a nebe je celkem vyfoukané. Vypadá to, že už bude hezky. Dneska mě čeká setkání se všemi známými i neznámými. Je sraz. Z kempu odjždím v 8h, jedu natankovat. Tankuji 16 l/20 euro a jedu do Pagliare na náměstí na místo srazu. Jedu skoro pozdě. Vincenzo je jako vždy nervosní z organizování a vítá mě se slovy, už jsem myslel, že jsi zabloudil. Zapisuji se do knihy návštěvníků a jdu do nedalekého baru, kde je v ceně připravená snídaně pro účastníky. Dávám si napružováka, kafe a sladké koláče. Je to lahoda. Tu se k mě přidává Tiziana s manželem, Vicenzova dcera. Chvilku si povídáme, než se ozve hlas z megafonu, šéf srazu nás svolává k motorkám, budeme odjždět. Vyjíždka po Apeninách je to, nač se těším celý rok. Příští rok, to však bude ještě lepší, protože to už budu mít sebou motorku. Dneska je cesta naplánovaná do výšin Apenin do městečka Montiazuri, neboli modré hory. Je to doslova. Vrcholky hor jsou skoro až v nebi, které je úplně modré bez mráčku. Teplota se vyšplhala na 27°C. Jsem teda zvyklí na lepší čísla, ale lepší než včera. Angelo jede se mnou autem, je mírně unaven, protože včera po večerí, když jsem jel spát, on jel flámovat do baru. Šel spát ve 4h ráno. Netroufá si jet autem, zkrátka má dost. Ale je vtipnej, vypráví různé zážitky ze srazů kam jezdí. Tak mu vyprávím o Motománii v Liberci. Zdá se být vyprávěním přímo uchvácen, tak mu slibujeme, že mu pošleme kazetu. Cestou se stavíme na prohlídku kostela. Je dost starý a ošuntělý a tak posloucháme vyprávění správkyně o jeho historii. Je tu i malá komůrka kam když se podíváte a otočíte, zkrásníte. Snad všichni tam šli. Já na tohle nevěřím a tak jdu raději ven. K velkému překvapení nebyli v kostele všichni. Spousta jich okukuje druhým motorky a povídání v

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

kostele je nezajímá. Taky je tu jeden maník, je mu tak 60 let, oblečeném v bělomodré kožené kombinéze a houpe se na houpacím dřevěném koni. Když viděl, že na něj lidi koukají, ještě přidal, pak se přesunul k řetízkové houpacíce. Asi po půl hodině se znovu rozjíždíme a stoupáme výš do hor. Kolem 12h jsme v cíli. V městečku Monteazzuri. Jsou zde připravené stoly s jídlem. Malý předkrm. Sušenky, chipsy, slané tyčinky, džusy a aperitivy. Když je všechno snědený, stoly odnášejí. Koukám po okolí, je moc hezký výhled na Apeniny a vesničky v údolích. Čekáme ještě asi 10minut, než přijde kněz, aby nám všem požehnal. I motorkám. V městečku se konají křtiny tak je všude spousta lidí ve svátečním oblečení. Po mši jdeme do nedalekého hotelu, kde je pro nás připravený oběd a odpolední program v podání Antonelly. Oběd, je opět žranice. Italové se strašně přejídají, fakt jsem nesnědl ani třetinu toho co ti vedle mě. Nicola sedí samozřejmě vedle a stále se ujišťuje, jestli mi jídlo chutná. Nejdříve máme šunku a další tři salámy s houskou. Pak máme opečený toast s žampiony a zeleninou. Pak přichází na řadu polenta, dušené fazole, lasagne, pak špagety, grilované maso tří barev a salát. Nakonec mísy s ovocem, kdo chce může si dát zákusek, většinou je to tiramisu nebo zmrzlinu. Ve finále po desítkách vypitých lahvích vína roznášejí tvrdý alkohol. Pak je tu kávička. Italové mají žaludky asi třikrát větší, dokážou si i přidat plný talíř. Je to, ale výborné. Všichni se dobře baví, nikdo nemá špatnou náladu. Ke konci bašty se slova ujmá Antonella, často pomáhá Vincenzovi s komentováním srazů. Je usměvavá, milá a vtipná. Jasně, taky moc hezká. Začíná předávání různých fotek a poděkování, zase mě vytáhl před všechny a dostal jsem sošku motorkáře. Pěkný. Vincenzo se vytáhl. Pak tombola a spousta fotek. Každý si nakoupil spousta lístků s čísly, doufají ve výhru. A zase letos nastřádali hromadu cen. Od blbostí jako jsou chňapky a košile, po televizi, helmu a celou šunku. Kolem 17h se odeírám k odchodu, pěkně najezený a s plnými rukama dárků od Vincenza a ostatních. Venku se mezitím zatáhlo a fouká stejně ošklivý vítr jako včera. Je opět zima, 17°C. Všichni se rychle pakují, chtějí ujet dešti, který je jen otázkou času. Začalo bouřit. Odjíždíme od hotelu jako poslední. Angelo mi ukazuje kratší cestu, vzápětí usíná. Spí skoro až do Pagliare. To už leje jako z konve, není vidět na cestu. Jedeme skoro krokem. V Pagliare je to lepší, prší slabě. Loučíme se všemi co se zastavili na náměstí a odjíždím do kempu. Sousedí jsou pryč, byla jim určitě zima a tak jeli domů na noc. Kolem 19h už neprší a tak se jdu podívat po okolí. Jsem oblečený jako doma, tepláky a svetr, hrůza. Koukám na promenádu, všechny oleandry vysekali, a místo nich zvětšili chodníky. Tudíž betonová džungle vítězí. Ale je pravda, že je tu víc palem. Ale jinak se mi ta novota vůbec nelíbí. Kolem 21h jdu do spát. Brou noc.

Den desátý, pondělí 11.7. 2005 S.B.D.T., kemp Sea side, I

Stav tachometru: 27 660 km

Ujeto: 16 km

Teplota: 18 °C

Budím se brzy, ale jsem zalezlí ve stanu. Prší, bouří a všude kolem teče voda a bláto. Až do 16h jsem ve stanu, čtu si nebo spím. Ani sousedí nejsou vidět. Až v 16h se náhle rozjasnilo a všichni ožili. Najednou bylo v kempu živo. Simone začal zase řídit, házel kolem o zem, na babičku řve cosi nesrozumitelného a běhá po cestě v ponožkách. Pantofle hází na střechu karavanu nebo na umývárky. No asi bych mu jednu střelil, je to pěkný spratek. Jedu do supračce koupit špagety a něco k nim. Nonna mi ještě než jsem odjel dává chleba, je výborný, z domácí pekárny, říká. Tak nebudu kupovat bagetu. Cestou zpět se stavuji v zahradnictví, omrknout oleandry. Mají jich tu spousta, velké stojí kolem 15 euro, malé těch 7 euro. Je celkem teplo, silnice začínají osychat, tak snad už to vydrží a zítra bude koupačka. Vracím se do kempu a vařím špagety, zjišťuji, že chleba co nám dala Nonna je odporný. No, naštěstí ho nepotřebuji. Přijeli rodiče Simona. Odpoledne byl Simone u zubaře a dostane rovnátka, bude to stát 2000 euro, pěkná paleta. Zase nechce jíst a celá rodina je z něj na prášky. Sladkosti, to by se užral, ale večeri, to ne. Když jsem dojedl, jdu zase do stanu jak jinak. Sice je celkem jasno, ale tepláky a svetr to chce.

Den jedenáctý, úterý 12.7. 2005 S.B.D.T., kemp Sea side, I

Stav tachometru: 27 676 km

Ujeto: 56 km

Teplota: 23°C

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Probouzím se do dne s modrým nebem, ale fouká dost studený vítr. Stěhuji si stan na druhou stranu vedle Nonny, protože mí sousedi jsou úplně nenormální. Celou noc třískali dveřmi od karavanu nebo na sebe křičeli. Třešinkou bylo, když začali ve 2h v noci zkoušet alarm. Pitomci. To už další noc absolvovat nemíním. Dopoledne tedy stěhuji stan, kecám se sousedy a je pohodička. V 11h, se začínají honit nad horami černé mraky, ale snad se to přežene přes hory a bude klid. Simone si zase našel zábavu, hází kameny po všem a po každém, já bych ho.. Nakonec s ním šla Nonna k vodě a já jí mezitím spravil celtu u karavanu. Neuběhla snad ani půl hodina co odešli a přišli zpátky, že se zvedá moře a je nad ním úplně černo. Ani to nedořekli a spustil se takovej slejvák, že se po cestě v kempu valí řeka vody. Ve 14h přestalo pršet a Nonna mi přišla zaklepat na stan, že mám vylézt a jít na oběd. Uvařil úžasně špagety. Nudím se. Jedu do Ascoli, podívat se co je tam nového. Opět začíná pršet, tak návštěvu města měníme za suprác. Kupuji si chleba a DVD Dune. Pomalu se vracím do kempu, pro změnu zase leje. Je kolem 17°C, to jsem asi na Šumavě né? Ve 20h, jedu do Centobuchi, čeká na mě Vincenzo. Dáváme pizzu, Vince je dneska veselý, oplývá humorem. Po večeři jedeme k němu domů na kafe. Zase mi dává různými dárečky, to by nebyl Vince. Loučíme se, protože zítra odjíždím. Sledoval jsem počasí a na západní břehu Itálie je slunečno, tak se vykoupu tam. Chvilku před půlnocí jsem zpět v kempu, unaven z nic nedělání padám na nafukovačku a spím.

Den dvanáctý, středa 13.7. 2005 S.B.D.T., kemp Sea side, I

Stav tachometru: 27 732 km

Ujeto: 302 km

Teplota: 23 °C

Vstávám brzy. Zase celou noc lilo. Ted' neprší, ale je zataženo. V 9h, jdu zaplatit kemp, platím 92 euro, za 4 noci a několik slejváků. O teplotě raději nemluví. Začínám balit a začíná zase pršet. Před polednem jsem všechno dobalil, loučíme se s Nonnou a ostatními. V kempu už skoro nikdo nezůstal. Vyrážím na Ascoli Piceno, pak po SS 4 směr Rieti a Terni. Cestou ještě chvilkami poprchává, ale začíná se oteplovat. Apeniny se rýsují podél silnice a nebe je čím dál modřejší. V Terni odbočuji na č.214 na Vitebro. Sjíždím z hor a mířím k západnímu pobřeží, už je 32°C, tak to má být. Podle mapy jsem někde u Tousiany, kde mají být kempy. Je tu celá vesnice jak tomu říkají. Chtějí 26 euro za noc. To se zbláznili! Je fakt, že tu mají tenisové kurty, obchod, směnárnu a tak dále, ale to mě zrovna nezajímá. Jedu dál po pobřeží, protože to je oblast kempů. Jistě nějaký najdu. Ujedu asi 5km a jsem ve městečku Tarouqina, kde je jak jinak než kemp v borovicovém háji. Tady chtějí 18 euro a tak zůstávám. Jediný co není příjemné je to, že musím mít auto jinde než stan. Ale vidím na něj. Stavím stan, hledám koupelnu a jdu k moři. Kemp je přímo u moře, takže jen procházím lesem a jsem u vody. Voda je příšerně studená, všude jsou chaluhy, tak asi i tady na moři řádila bouře. Je ovšem modré nebe, tak zítra bude stopro koupačka.

Den třináctý, čtvrtek 14.7. 2005 Tarouqina, kemp , I

Stav tachometru: 28 034 km

Ujeto: 0 km

Teplota: 35 °C

Vstávám jako vždy v 8h, většina lidí ještě spí. Noc byla teplá, ale taky dost zajímavá. Kolem mého stanu vede cesta k moři, obchodu a k restauraci v kempu. Tudíž asi do 2h do rána tu jezdili auta, chodili lidé, které vždy napadlo zastavit za mým stanem a klábosit. Stálý zvuk motorek a skútrů doplnil vláček s dětmi, které měli ešusy (vezli je v 21h na večeři) a když míjeli stany, dostali pokyn od řidiče ať popřejí dobrou chuť. Popřáli, začali mlátit lžicemi do ešusů a křičeli: " buon appetito ". A o půlnoci se to zopakovalo. Od 6h, začali jezdit znovu auta. Většinou správcovská nebo zásobování. Cesta je z písku, problém je, že když někdo projede, mám písek naprosto všude. Děcka tu lítají jak pomínutá, řvou a lezou lidem i do stanů. Tak trochu kemp nic moc. Naproti mě jsou sympaťáci, půjčili jsem si od nich vývrtku, stále se na mě smějí, ale bavit se moc nechtějí. To tady teda nikdo, každý každému kouká do stanu a do talíře, ale aby pozdravil to ne. Takový pitomec jsem tady asi sám. V 9h, vyrážím k vodě. Voda je tak ledová, že mi přeběhl mráz po zádech. Tak to ne, nejdřív se budu opalovat, snad se to za nějakou tu hodinu o něco oteplí a bude to snesitelný. Když jsem dokonale rozpařený jdu do vody a to se celkem snese, jak se člověk namočí je to příjemný, ale na slunci je líp. Proto lezu hned ven. Kolem 17h se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

vracím ke stanu udělat něco k jídlu. Plac kolem stanu se vyprázdnil. Vařím špagety s tuňákem. Ve 20h přijeli nějací kluci, nejspíš pařit na víkend. Zápasí s kolíky od stanu. Je tu hrozně tvrdá zem, přišli se zeptat jestli nemám kladivo. Tak jdu pro něj do auta. Jsou milý, prý ať tam nechodím, že je to daleko. Je to tak 200 m. Italové no, co na to říct. Pak s nimi chvilku pokecám, přijeli si oddychnout na víkend z města. Jsou z Říma. Budou si prý užívat. Tak to si umím představit. Asi hodinu po příjezdu se vyšvihli a vyrazili. Chvilí mám pocit, že jsem v parfumerii. Děti začínají ožívat, vytáhly kola a jezdí po kempu jak na závodech snad se brzy uklidní. Dávám víno, už tu nejsou ti co mi včera půjčovali vývrtku tak špunt tlačím do láhve a víno piju i s korkem, a jaký bylo!

Den čtrnáctý, pátek 15.7. 2005 Tarouqina, kemp , I

Stav tachometru: 28 034 km

Ujeto: 537 km

Teplota: 33 °C

Vstávám a začínám balit. Noc byla nad očekávání klidná. Všichni kolem nás spí. Taliáni přímo chrápu, spí v otevřeném stanu tak je na něj pěkný pohled. Zalomený hlavy a tak. Jsou 4 ve stanu pro 3. Ještě se jdu podívat na moře, slunce pálí o dost silněji než včera a i voda je o poznání teplejší. No nic jedu domů, mám to akorát, alespoň se nebudu honit. V recepci platím, 36 euro za dvě noci. Najíždím na aurelii, máme Grosseto, Livorno, Pisa, La Spezia. Odbočuji na silnici Č.62, je nádherně, nebe modré bez mráčku a mě končí dovolená. Projíždím hezkými městečky jako je Sarzana, Pontremoli. Tady najíždím na dálnici č. E33 do Parmy. Platím 6 euro. Najíždím na silnici č. 9 na Fidenzu, pak č. SP 7 na Fontanelleto. Jedu celkem zelenou krajinou po celkem slušných silnicích, přestože jsou žluté. Dojíždím do Cremony a za chvilku jsem v Brescii. Hledáme tu nějaký obchod, protože nemám vůbec nic k jídlu ani k pití. Mám štěstí, hned u silnice ven z města je obchod. Jdu pro chleba, něco na něj a nějakou tu vodu. Kolem 16h, jsem na začátku Alp, u Lago di Iseo. Podél silnice je spousta ukazatelů na spoustu kempů, tak podle nich jedu. Zastavuji se u prvního, trošku zastrčený z městečka, ale našel se snadno. Je hned u vody, jak jinak. Chtějí za noc 19 euro. Nejdříve byl celkem zmatek u domluvy, protože recepční mluví několika jazyky a mele to dohromady, ale pak jsme se nějak dohodli. Protože tu chci zůstat jen jednu noc, ukazuje mi místo hned na kraji, takové provizorní u cesty, omlouvá se. Jinak najdu jiné, ale volná místa mám až vzadu. Beru to, na to přespání mi tohle přece stačí. Hned lezu do plavek a jdu se vykoupat. Spolu s mnou se tu koupou ochočené kachny. Voda je náramná. Kolem 19h, se vracím ke stanu a začínám vařit zbytek špaget co mi zbyl od moře. Kolemjdoucí, hlavně Holanďané, se usmívají a zdraví. Také šli okolo nějakí mladí lidé, pozdravil jsem je a dál jsem jim nevěnoval pozornost. Nejednou ke mně přišla nějaká slečna s plastovou židlí, ať si sednu na ní a nesedím na zemi. S díky odmítám, mě to na zemi vyhovuje a pak mi došlo, že to byla ta co mě zdravila. Tahle historka se opakuje stále, ne že by mi všichni nosili židli, ale nedokážou pochopit, že sedím u jídla na zemi. Po jídle koukám do mapy kudy zítra domů. Sprcha, konečně teplá voda a pak do postele.

Den patnáctý, sobota 16.7. 2005 Lago di Iseo, kemp Quai, I

Stav tachometru: 28 571 km

Ujeto: 337 km

Teplota: 28 °C

V 10h odjíždím z kempu po žluté č. SP 7, která se mění na červenou č.42. Dojíždím do Darfo, Edolo, Tirano a do Švýcarska. Co napsat? Švýcarsko je malé, uklizené, zelené, plné hor a cyklistů. Projíždím malými městečky jako je Poschiavo, Samedan, Zuos, Zernes, Suchs a Martina. Tady tankuji 40 l/66,8 F. Pokračuji po č. 315 na Pfunds a Landeck. Tady už je zataženo, v dálce nad horama bouří. Po chvilce začalo hustě pršet, ale za chvíli to zase přešlo. Na hranicích kontrolují pasy a ptají se kam jedu. Říkám že projíždíme a tak jedu dál. Asi za hodinu jsme v Lermoosu, hezké malé horské městečko nedaleko Gapa. Jen jsem zase jeli z jiné strany a projeli jsem tunelem. Je na dálniční nálepku, kterou nemám. Tak snad tam nebyly kamery. Znáš tu super kemp, je přímo za benzínkou, tak k němu mířím. Místo je, ale platit chtějí v hotovosti a tu nemám. Parkuji auto do kempu a jdu do města k bankomatu. Kupuji cestou chleba, za půlku chtějí 1,50 eura. Jdu na benzínku, která funguje jako recepce kempu a platíme 14,40 euro. Večeřím, je zataženo, mlha. Ještě je světlo tak se jdu podívat po okolí, něco nafotit. Přišel k mě nějaký pán a ukazuje mi, který kopec je Sonnenspitze, a který Zugspitze. Chvilí se toulám po lese,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

fotíme hory, brouky, kytky. Vracím se skoro za tmy. Jdu pod sprchu, protože je mi zima. Je tu 20°C, trochu rozdíl. Jdu spát, když začíná pršet.

Den šestnáctý, neděle 17.7. 2005 Lermoos, kemp , A

Stav tachometru: 28 908 km

Ujeto: 531 km

Teplota: 17 °C

Z kempu odjíždím v 9h. je zataženo, teď je pouze 10°C. Zase trochu bloudím než nacházím tu správnou odbočku na Gapa. Lermoos je nějaký zakletý. Po silnici č. 187 jsem za chvíli v GAPA. Pak silnice č. 95 na Mnichov. Cesta známá i poslepu. Po mnichovském obchvatu je provoz hustý, ale plynulý, za to v protisměru jsou stojící kolony až 10 km dlouhé. Regensburg, je nádherně, slunce svítí, teplota vyšplhala na 27°C, Mitterteich, Svatý Kříž. Mezi hranicemi, tedy přesně před naší hranicí je kolona, dlouhá tak 3km, jedu krokem, celník jen mávnul rukou. Ve 13:30h jsem v Chebu a každoroční šok. Trpaslíci, šlapky, strašné díry v silnici, opilci za bílého dne na ulici. Do Varů přijíždím kolem 15h a v 17h jsem doma v Teplicích a tím mé letní putování bohužel končí.

Závěr

Celkem ujeto: 4 223 km

Konečný stav: 29439 km